

Bij Gaston en zijn miss...

tussen land en zee

Wie Gaston Degraeve zegt in Heist denkt onmiddellijk aan een zwarte vissersklak met een klein ventje daaronder.

Vroeger met één of meerdere pinten ervoor, nu met een limonadetje.

Burgemeester Gaston is 75 jaar, en voor ons een moment bij uitstek om hem even in zijn vertrouwde omgeving op te zoeken ... in café "Tussen Land en Zee".

Gaston en miss naar aanleiding van 100 jaar rokersclub...

Een aangespoelde Knokkenaar

Wie Gaston Degraeve kent zou het niet vermoeden, maar hij heeft wortel geschoten in Knokke-Le Zoute.

Daar woonden immers vader Leon Degraeve samen met moeder Johanna Rombout, beter gekend als Nette Bostoën.

Een tijdlang woonden ze na de Eerste Wereldoorlog zelfs in een bunker op de Boshul. Gaston was de jongste van een kroostrijk gezin van 9 kinderen.

Vader was strandwerker bij de firma Hanssens, firma waar Gaston ook gewerkt heeft van december 1945 tot april 1973.

De familie kwam naar Heist in de jaren dertig, op het ogenblik dat in Heist de eerste sociale woningen door t' Heist Best werden gebouwd.

In afwachting van een woning woonden ze zelfs een tijd in een barak.

De sociale woonwijk had en heeft twee benamingen: de Tuinwijk en het Indianenkwartier en Gaston legt ons onmiddellijk uit waarom.

" In het begin woonde hier nogal wat riehtje- raftje en zo sprak men in Heist al vlug van het Indianenkwartier ..."

Gaston groeide op in de Tuinwijk en liep school in de gemeenteschool in de Pannestraat. Hij herinnert zich nog levendig al de onderwijzers: Meester Alex, Leliaert, Vlietinck, Walgraeve, Carlos Meseure, Gobert, Vandewalle, Verstraete, Ackx ...

Op 17-jarige leeftijd ging hij als strandwerker werken bij de firma Hanssens, net als zijn vader. Het was hard labeur, in weer en wind. Aanleggen van strandhoofden, herstel van dijken, maken van zinkmatten en nog zoveel meer.

Gaston en werkmakers bij een van die matten

Beroepshalve onderging Gaston ook de gevolgen van de overstroming in 1953 (jaar dat ook voor hem op familiaal vlak belangrijk is).

Gaston hielp mee aan het dempen van de bres in de zeedijk te Heist ter hoogte van het Hotel des Bains, het sas van Heist en in Knokke aan de Lekkerbek.

Bij een bezoek aan de tentoonstelling in het museum Sinfala kwamen heel wat herinneringen uit die tijd weer boven!

Het aanleggen van een hoofd of golfbreker

Inkloppen van palen op de golfbrekers

Een strangedrifter

Een van de favoriete bezigheden was strangedriften: Gaston de strandjutter. Zo vergaarde hij heel wat hout, maar de kampioenen waren de Kavyaks en die liepen steeds weg met de grootste brokken. Zij dulden ook geen tegenstand en verdroegen niet goed indringers op hun territorium : het strand.

Schatten heeft hij nooit gevonden, alleen de stove is er wel bij gevaren.

De vrijage

Gaston is eigenlijk een voorbeeld van een Knokke – Heistenaar. Hij komt van Knokke, woonde in Heist en trouwde met eentje van Westkapelle ...

" 't was gin geweune en 't is nog altied u twa speciaals"

Gaston wisselde regelmatig een werkdag om eens af te zakken naar Brugge. Bij een van de zovele tramritten terug hoorde hij een dame een ticketje vragen naar Westkapelle. Hij had nog nooit gehoord van Westkapelle in die tijd en daarom besliste hij om ook af te stappen in Westkapelle.

Daar belandde hij in Café Drie Koningen.

De bewuste dame bleek Fiene te zijn, de bazin van die herberg. Later werd het tante Fiene...

In dat café kwamen veel Heistenaars biljart spelen, en Gaston had meteen nieuw adres gevonden.

't Vrouwvolk interesseerde hem meer dan de biljart en zo kwam hij in contact met het nichtje van de bazin.

Gaan vrijen naar Westkapelle was niet zo eenvoudig. Gaston reed er naar toe met de fiets. Had hij in die tijd met de auto gereden, der stonden zeker geen bomen meer ...

Zijn lief woonde in de Knokkestraat in Westkapelle (nu in de Dorpsstraat, recht tegenover garage Coolman).

Germaine volgde naaischool in Sluis en legde na drie jaar examen af in Oostburg.

Haar moeder hielp steeds mee bij de geboortes als assistente van de vroedvrouw.

In die tijd moest men thuis zijn op hetzelfde uur als ze nu vertrekken, maar toch was het een harde, maar heerlijke tijd en was het plezant uitgaan.

Hoogtepunten waren de kermissen en natuurlijk ook carnaval.

Zo kwamen de toekomstig schoonouders ook eens naar Heist, want van carnaval hadden ze nog nooit gehoord.

Het duurde een hele tijd vooraleer ze van dit experiment bekomen waren.

Gaston heeft het nooit aan zijn hartje laten komen en kwam dikwijls thuis " boven zijn theewater"

Een vaste stek had hij bij Camiel in café Zelzate en de Nieuwe Zeehaven bij Mouton.

Fratsen uithalen was een hobby, want leute en plezier stonden bovenaan de lijst.

Moest men al de lege glazen op een rij na elkaar plaatsen...dan kon hij nu op bierglazen gaan van Heist naar Westkapelle... en misschien langs Knokke rond ...

Zelfs staken ze soms pinten weg in de piano!

Op 28 november 1958 trouwde Gaston met Germaine.

Hij was al enkele dagen dertig jaar, en zat dus in de ossebilk.

Na hun huwelijk gingen ze inwonen bij zijn ouders in de Peter Benoitlaan.
Bij het overlijden van moeder Nette zorgde dat voor problemen.

Toen Gaston aanklopte bij t'Heyst Best zat er juist een "stukske Brusselaare" achter het bureau en die zei dat het gezin Gaston Degraeve daar onbekend was ... en dat de pacht niet kon overgedragen worden.

Maar Gaston en Germaine overhaalden die man toch om het nodige te doen en bij het naar buiten gaan hadden ze ook al een nieuwe voordeur bedongen.

Gaston: "Ik heb dan tegen mijn vrouw gezegd: stop het maar en hou je mond want we hebben de sleutels nog niet en je wilt al een nieuwe voordeur".

Meubels Parez gaan veel langer mee ... dus dan maar wat staan "kwijlen" aan de etalage.
Bij navraag in de winkel deed Georges Parez, de schepen, een voorstel ... en toen Gaston de volgende dag thuiskwam stond daar een nieuwe tafel en stoelen (ze staan er nog altijd wat bewijst dat meubels Parez inderdaad lang meegaan !).

Toen krabde Gaston eens achter zijn oren en vroeg: "En wie zal dat betalen?" waarop zijn echtgenote hem antwoordde dat ze wist dat de spaarkas van café Zelzate gelicht was en ze wist dat Gaston veel geld op zak had.

Dat was juist maar er was geen geld genoeg ... het werd dus afkortten aan 100 frank per maand.

De familie zat er immers niet "gledderig" voor.

Het Matrozenplein

We hadden het al over die eerste sociale woonwijk en de families die er woonden. Gaston somt ze nog eens voor ons op:

Jules Bruneel van de politie, het menage Rombout, de Schachtjes, Roste Fut (de garde van de Ooshoek), Tille Pinte, Miel de Bruggelink, Kees, Kapstok, Fons van den Aap, Kieszak, Soepe (Meuelemaere), Marietje Baes, Scheele Taeye, Koekezoete, De Koreaander, Vule Rachel...
Van Roste Fut (De Koninck) is er trouwens nog een leuker anekdote naar aanleiding van het bezoek van Koning Boudewijn.

Het werkbezoek greep plaats bij wegenwerken.

Roste Fut stond zo dicht tegen Koning Boudewijn dat die " terreplekken" op zijn broek had van de schoenen van Roste Fut.

Tijdens het gesprek werd er gesproken van Koning tot Koninck.

Gaston heeft zich ook ingezet voor de verfraaiing van het Matrozenplein.

Op hoorzittingen deed hij zijn verhaal en zo kon hij van het gemeentehuis een grote inspanning bekomen.

't geburte in actie

Tevens mobiliseerde hij alle omwonenden om zelf ook aan de toestand te verhelpen, met het gekende succes.

Burgemeester van de Oosthoek

Gaston is een echte volkswens, met een permanente heilige schrik om uit te drogen. Vroeger hielpen zijn vrouw en hijzelf veel in café Zelzate.

Op weg naar huis zijn ze ooit eens binnengestapt in de Ferry Bank bij André en Rachel. Ze vonden het zo goed en leuk dat ze daar letterlijk zijn blijven plakken. Gaston burgerde zich goed in de Oosthoek in en na jaren deed hij mee aan de verkiezingen van wijkburgemeester.

De eerste keer in 1971, waar hij met 66 stemmen de overwinning moest laten aan wijlen Hector Snauwaert.

Het jaar daarop voerde hij een meer professionele campagne en haalde hij het met 166 stemmen, 100 méér.

Hij werd zevenmaal Burgemeester en eenmaal eerste schepen.

Ook zijn vrouw deed mee aan de verkiezingen, en met succes.

Vandaar trouwens haar roepnaam: *miss* ...

Gaston : de Burgemeester van de Oosthoek (collega van Lippens)

Hospitalisatie

In 1973 had Gaston een arbeidsongeval en daardoor was hij 5 jaar arbeidsongeschikt.

Sindsdien heeft hij bij vele ziekenhuiskamers bezocht en kan hij zich nu nog moeilijk verplaatsen. Hij is veel miserie tegengekomen maar steeds is hij optimist gebleven.

Zo ook die keer dat hij in een privé-kliniek in Gent opgenomen was. Men had hem uitgelegd dat boven de deur van de operatiezaal een licht brandde: rood is bezet, groen is vrij.

De morgen van de operatie hoorde Gaston om 5u het bericht dat hij als eerste zou geopereerd worden.

Hij vond er niets beters op dan te voet naar de operatiezaal te gaan.

Eens binnen stond de Hongaarse chirurg versteld van zijn optreden en vroeg hij herhaaldelijk waar zijn bed was, want dat was nodig voor de verdoving!

In Blankenberge kreeg hij grote lappen vlees die niet te vreten waren. Men zei hem dat het kippenvlees was.

Toen de dokter kwam waarschuwde hij deze dat hij de kippen aan de ketting moest houden want als de lappen vlees die hij kreeg inderdaad stukjes kippenbil waren, dan moesten dat mastodonten van kiekens zijn... en dat houdt ge liever kort.

André Desmidt